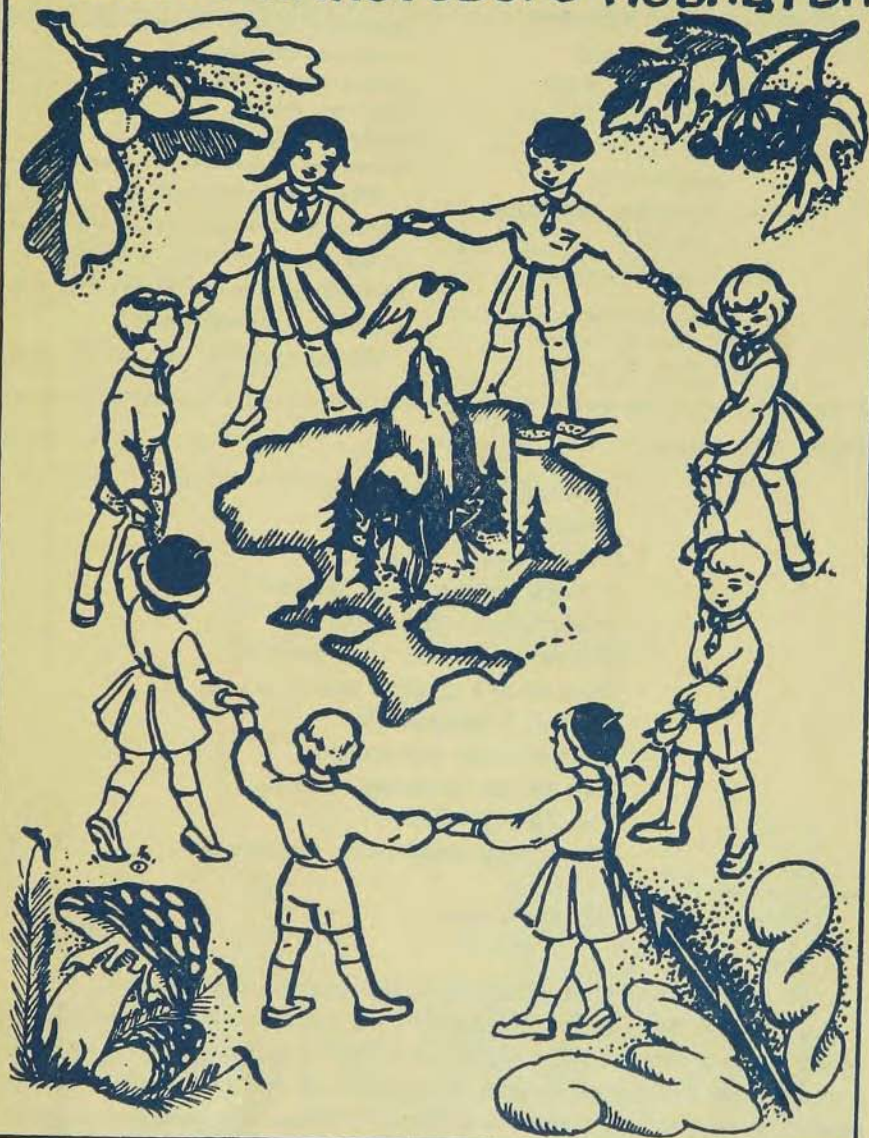

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

Вуйко Іван:	
Візьми, Маріє, нас в опіку	1
Найкращі квіти	2
Марта Новицька:	
Життя й думки Тараса Шевченка	4
Світляна Луцька:	
Добра вчителька	8
Братчик Ірко:	
Івасеві табір сняться	11

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та неновачки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Тарас Шевченко

У нашім раї на землі,
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.
Буває іноді: дивлюся,
Дивуюсь дивом, — і печаль
Охватить*) душу; стане жаль
Мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся
Мов перед образом святим
Тієї Матері Святої,
Що в мир наш Бога принесла...

*) Охватить — обгорне, оповис.

Цей вірш написав Шевченко на закланні у Кос-Аралі.

У травні, місяці Матері, треба нам згадати, що Тарас Шевченко дуже любив свою матір, яка померла, коли йому було тільки дев'ять років. У багато віршах згадує він її та жаліє, що мусіла так важко працювати на панщині. Тому й пише він, що сумно стає йому, коли побазить матір, та що готовий молитися перед нею.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (66)

Травень

1961

Вуйко Іван

Візьми, Маріє, нас в опіку!

Благословенна і Пречиста,
Царице Неба і Землі,
Тобі молитву щирю, чисту
Співають серденька малі.

Прийми її, Свята і Красна,
Ти — скарбе ласки і чеснот.
Як зірка рання, сонце ясне,
З надземних сяєш Ти висот.

Радіє вся земля Тобою,
Святі, янголи в небесах.
І Ти всещедрою рукою
Предивні твориш чудеса.

Тобі, хвалу складають зорі
І в лузі квіти запашні,
Помічниці в нещасті, в горі
І радосте в понурі дні.

Тебе славить будем до віку,
Тобі жертвуєм всю любов.
Візьми, Маріє, нас в опіку —
Прийми під Твій святий Покров!

НАЙКРАЩІ КВІТИ

Настав місяць травень і сестричка розказала новачкам, як то здавен-давна вшановували в Україні Пречисту Діву. Як то навіть великий князь Ярослав Мудрий віддав цілу Україну під її опіку.

Новачки слухали пильно, а потім стали радити, як би і їм відзначити цей місяць. Аж Орися згадала, що коли доїздити дорогою до міста, зустрінеш там стареньку вже статую Матері Божої. Не знати, хто та коли її поставив. Але була вона вже понижена дощами, снігами та вітром. А краски, що ними була колись помальована її шата, зовсім полиняли.

От і рішили новачки, що одна з них буде за чергою щоднини приносити квіти та ставити біля ніг статуї.

Першого дня понесла Галя. Вже виходила, як зачепила ногою відро з водою, що нею мама мила долівку в кухні, та розлила воду. Не перепросила, не допомгла стирати розливу воду, тільки буркнула: — І хто його поставив тут, просто під ногами?" — та побігла. Занесла китичку фіялок перед статую.

А другого дня, коли Ксеня принесла свою китицю білого бузку, побачила, що фіялки зовсім зів'яли та почорніли. Ксеня

вийняла їх з пляшки з водою та кинула в рів при дорозі. А сама пішла додів, роздумуючи, що то вона скаже завтра вчительці, коли та спитає про задачу. Хоч часу було ще до вечора доволі! Але щоб написати задачу, треба було прочитати оповідання Лесі Українки „Три метелики”, а Ксеня дуже не любила читати.

Коли ж Уляна занесла третього дня свої гіяцинти перед статую, то довелося знов викидати пожовклий та змарнілий бузок від Ксені. Але Улянка купила тільки три рожеві, запахні гіяцинти, хоч мала гроші на п'ять. А за решту грошей побігла тихцем до кіна, хоч мама просила, щоб поверталася швидко додів, бо треба було остатися з малим братчиком, коли мама піде на роботу...

На перші сходи в травні прийшли новачки такі засумовані, що аж сестричка помітила.

— Що це з вами, дівчатка? Що вам сталося?

— Та це... З тією статуєю... — відважилася врешті Орися.

— Що ж сталося зі статуєю? Не носили ви квіток так, як обіцяли були?

— Носити-носили, але вони всі зараз же в'янули... — призналася сумно Христя.

— А ви хотіли б принести

Мал. Х. Зелінська

Пречистій такі квітки, що не в'януть?

— Сестричко, а хіба є такі квітки? — ожили враз новачки.

— Може штучні — воскові?!

— І штучні квітки — не вічні!

— А які ж? — зажурилися вже зовсім новачки.

— Чи не спробувати б вам робити добрі діла — таким ладом, як ви носили квітки?

— Ну добре, але ж їх не буде видно? — мусіла спитати Христя-чепуруха.

— Хіба ви не знаєте, що Мати Божа все видить? — аж засоромила їх сестричка.

І з того дня почалося. Галя помила долівку замість мами. Другого дня Ксеня написала задачу зараз, як лиш прийшла зі школи та сіла сама читати книжку „Гарфа Леїлі”, хоч ніхто не казав їй цього робити. Третього дня Улянка не пішла в кіно, хоч як товаришки просили, а зате дала грошик безногому прошакові на розі вулиці.

А на другі сходи́ни у травні прибігли всі новачки та стали одна перед одною розказувати:

— Сестричко! Мені приснився сьогодні такий чудовий сон!

— Сестричко, і мені приснився!

— Ні, це мені!

— Мені снилася наша статуя Богоматері, вся відновлена, блискуча...

— А мені, що янголи, такі, як на ялинці, несли великий вінок...

— А в тому вінку були заплетені всі наші добрі діла...

— О, а чого вона розказує мій сон? Це мені снилося!

Так переговорювали одна одну, аж поки сестричка змогла врешті сказати теж слово:

— Коли всім вам снилося те саме, то не без значіння воно. Видно — милі Пречистій ваші квітки, ваші добрі діла!

А коли сестричка так сказала, то всі новачки знали, що так було напевно!

Учні Школи Українознавства на Полудневому Брукліні, Америка, під проводом своєї вчительки, п. Є. Храпливої, вшанували гарним концертом роковини Тараса Шевченка. На світлині вони всі перед концертом у гарних українських строях, та держать в руках карточки з портретом Тараса Шевченка, що їх дістали з цієї нагоди. Ці карточки вони опрацьовують собі та повісять у своїх кімнатах.

ЖИТТЯ Й ДУМКИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Цю доповідь виголосила новачка Марта Новицька, Гнізда „Працьовиті Звірятка”, роя „Гірські Мурашки” у Клівленді, Америка, на святі в честь Тараса Шевченка дня 5 березня цього року.

У кожного народу є свої поети-пророки, але навіть найбільші з них не мають такої любови й пошани серед своїх земляків, як серед українців Тарас Григорович Шевченко. Дні 9-го й 10-го березня для українців стали „Шевченківськими днями” і святкуються як національний

Великдень, а Шевченкова книга віршів і поем, „Кобзар” — це наче українська національна Євангелія.

Незвичайна любов і пошана нашого народу до свого Пророка тим більша, що Його життя і доля є наче образом життя й долі України. В неволі була тоді ціла Україна, в неволі, як кріпак поміщика Енгельгардта, народився Тарас у селі Моринцях, 9-го березня 1814-го року й як кріпак провів свої дитячі роки в селі Кирилівці, у Звенигородщині.

Важкі були ті дитячі роки малого хлопчини. Наука в дяка-п'яниці приносила Йому більше штурханців і побоїв, як знання. На одинадцятому році життя Тарас був уже круглим сиротою. Що лишалося Йому робити — як не найнятися за громадсько-го пастушка овець?..

Єдиною Його розрадою були оповідання столітнього Тарасового діда про козаччину, гетьманів і гайдамаків.

Та Бог судив Шевченкові бути пастирем народу, тому Тарас не міг лишитися пастушком овець. Пан Енгельгардт забрав Його до своїх покоїв за слугу-козачка. Побачивши в малого таланта до рисування, Енгельгардт велів Шевченкові малювати портрети своїх знайомих. Тарас робив це нерадо, за те дуже радо по ночах, крадькома, при свічці, учився, думав-читав і малював козаків.

Коли Енгельгардт переїхав з Тарасом до тодішньої столиці Росії — Петербургу, віддав Шевченка на науку до маляра, Ширава. Але й від нього Тарас не багато міг навчитися. В ясні петербурзькі ночі зрисував статуї в царському саду. Врешті відчув, що він може малювати образи не тільки пензлем, але й віршами. Одним з перших Його творів була „**Причинна**“, що починається словами: „Рече та стогне Дніпр широкий“.

В Петербурзі Шевченко зазна-

йомився з тамошніми українцями, малярем Сошенком, поетом Гребінкою й іншими. Вони побачили у свого молодого земляка малярський і письменницький талант та постановили викупити Його з неволі. Сошенко попросив маляра Брюлова зробити портрет російського поета Жуковського, що вчив царських дітей, а цар купив той портрет за 2.500 рублів — і за ті гроші викупили Шевченка. Сталося це 22-го квітня 1838-го року. А вже два роки пізніше, 1840-го року, в Петербурзі вийшла книжка Шевченкових віршів і поем, „**Кобзар**“.

Ставши вільною людиною, Шевченко кинувся до науки й читання. Він закінчив Академію мистецтв у Петербурзі й дістав звання вчителя малярства.

Але доля не судила неспокійному Шевченкові жити спокійним життям учителя. Побачивши, як москалі нищать Україну, побачивши, що „кругом неправда і неволя, народ закований мовчить“, — Шевченко пише поеми, в яких показує пекло, що його в Україні завели москалі й закликає українців і всі інші народи в московській неволі:

*„Борітеся! Поборете, —
Вам Бог помагає!..“*

В Києві Шевченко пристав до Кирило-Методіївського Братства, що боролось за знесення кріпацтва й за освіту простого народу. За приналежність до того

Братства, а головно за писання поем проти царя й москалів, Шевченка арештували 1847-го року, засудили на заслання і військову службу за Каспієм. До цього присуду додав цар: забороняється Йому малювати й писати.

Та ніяка заборона не помогла; Шевченко таки далі писав і далі кликав українців до боротьби за власну українську державу, бо бачив, що тільки

... „В своїй хаті своя правда,
І сила, і воля!..”

З заслання вернувся поет хворий і немічний. Ще раз відвідав свою кохану Україну, а незабаром, 10-го березня 1861-го року

помер в Петербурзі, проживши всього 47 років.

Сто років минуло від смерти Шевченка, а Його поради для українців такі свіжі, наче тільки тепер писані.

Ці поради взивають нас „учитися, думати-читати, чужого навчатись й свого не цуратись”, єднатися-брататися з усіма українцями, Україну любити, зокрема в тяжке врем'я, люте і сповнити Його „Заквіт”. В ньому Шевченко кличе нас:

„Вставайте! Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропите!”

Марта Новицька

Не лиш новачка Мартуся Новицька із Клівленду знає так багато про нашого найбільшого поета — Тараса Шевченка. Кожний та кожна з Вас, Читачі „Готуйсь” знає напевно багато про життя нашого Батька Тараса. Тому неважко буде Вам впорядкувати образочки, що на наступній сторінці, бо вони покажуть різні хвилини з життя Шевченка. А коли впорядкуєте, опишіть докладно, що бачите на кожному образку та перешліть цей опис до „Готуйсь”. Побачите, що коли буде добрий, „Готуйсь” напевно його помістить!

Мал. Х. Зелінська

А це велика українська поет-ка Юлія Шнайдер-Нементовська, що писала під іменем **УЛЯНА КРАВЧЕНКО**. Вона народилася сто років тому, в 1860 році в

Україні, а померла тринадцять років тому.

Писала гарні вірші не лиш для старших, але і для дітей. Видала навіть окрему збірку віршів для дітей та назвала її „Шелести нам, барвіночку”. Її вірш, що його містимо в цьому числі, саме із тієї збірки.

Вона дуже любила дітей та молодь. А коли, вже старенька, жила у місті Перемишлі, опікувалася дівчатками - ученицями, що вчилися там в Українському Інституті. Дівчатка її дуже шанували та називали „Інститутською Бабусею”.

В минулому році всі українці, а особливо всі товариства українок вшанували врочиство століття її народин. Тому треба і нам, новацтву, згадати її та поклонитись її пам'яті.

Світляна Луцька

ДОБРА ВЧИТЕЛЬКА

В дерев'яному будинку, над яким виднів напис „Школа”, проходив звичайний шкільний день. Молода 19-літня вчителька розказувала щось цікаве дітям другої класи, які уважно слухали її, повідкривавши ротки. Задзвонив дзвінок. Була перерва. Затупотіли сотні дитячих ніг, а веселі, безжурні дитячі голоси виповнили шкільне подвір'я. Позаду всіх повільним кроком ступав 8-літній горбатий Івась. На подвір'ї діти завели гамірну гру, тільки Івась стояв самотний на боці та не брав участі. Несподівано приступив до нього вчитель-чужинець та з гнівом накинувся на Івася.

— А — це ти тут знову, горбачу? Тобі б вдома сидіти та гусей пасти, а не заваджати тут у школі.

На подвір'ї стало тихо. Учитель-поляк вхопив бідолашного хлопця, поставив на підвищення, на середині подвір'я та почав глузувати

з Івася, заохочуючи дітей до насмішків. Івась мовчав і засоромлено опустив голову. Довга свита з старшого брата і завеликі чоботи ви-кликали в дітей сміх і регіт. Сотки здорових, рум'яних дітей оглядали бідолашного Івася насміхаючися. Молода українська вчителька, побачивши такий образ, була обурена до глибини душі. Вона підійшла до збентеженого хлопчини, погладила по голівці, зняла з підвищення, а обернувшись до дітей, лагідно промовила:

— Це ваш товариш, він такий самий, як ви! Це — великий гріх сміятися з чужого каліцтва. Погляньте з увагою на його сумне личко, в його вдумчиві очі, а відкристе в них вроджену інтелігенцію. Саме в школі ви повинні вчитися милосердя. Чи не сором вам, діти?

Юрба дітей затихла, а на їхніх лицах помітне було збентеження. І з тієї пори відношення дітей до Івася цілком змінилося, а нещасний каліка втішався приятню шкільної дітвори.

Весняною порою діти приносили своїй любій вчительці запашні китиці квітів, ніжні фіялки, нарцизи, півонії. І горбатий хлопчина хотів виявити свою вдячність учительці. Але, звідки взяти йому коштовних, городових квітів? А коли діти складали на столику вчительки — пишні, плекані квіти, Івась несміливо ставив маленьку китичку, пилом покритих стокроток, перев'язану сірою ниточкою. Ці скромні квіточки стали зчасом наймилішими для молодой української вчительки. Ці квіти, жертвовані з глибини чистого дитячого серденька в доказ подяки, стали для неї символом, назавжди!

Ця вчителька — це відома українська письменниця і поетка — Уляна Кравченко! Закінчивши вчительську семінарію присвятила все своє життя, всі свої сили вихованню та навчанню українських дітей.

Уляна Кравченко

Стелися, барвінку, ще нижче, ще нижче,
присядься, Матусю, ще ближче, ще ближче.

Я зіпру́ голівку та на твоїй груді,
і мило, і любо-солодко нам буде...

Тут затишно-тихо, там вітер-темрява;
з чагарників¹⁾ темних із бору йде гава²⁾...

Віконечка наші вкриває завіса, —
не боюся гави... не боюся ліса...

Тут блимає світло — при Божій іконі...
Мої рученята у твоїй долоні...

Матуся, як ангел, близько-біля мене...
Барвінку, барвінку! Хрещатий³), зелений...

Тут тихо і тепло, ніхто не розбудить;
а там темна нічка, а там вова блудить...

Постеля мережана, стяжечки сині...
М'якеньке гніздечко звила ти дитині...

Як бура розкине пташаткам кубельце⁴), —
ой, гірко їм бідним, болить, плаче серце...

Помолось за діти, бездомні небоги,
щоб не пропадали так серед дороги...

Ой, хто ж їх пригорне, хто скаже хоч слово?
Рятуй їх, окрий їх, Святая Покрово!

Матусю... ще... ще... поцілуй, я ж засипляю...
За словами казки кудись відлітаю...

Добраніч, Матусю! Ох, гарна ця казка:
— На хвилях, на срібних лілеї... і ряска⁵)...

І човен... Матусю, і ти біля мене...
Барвінку... барвінку, ти вічно зелений...

ПРИМІТКИ:

- 1) Чагарник — молоденький ліс, кущі.
- 2) Гава, вова — так малі діти називають вовка, якого дуже бояться.
- 3) Хрещатий барвінок — барвінок має на кожній вітці по чотири листочки, складені навхрест. Барвінок не в'яне навіть зимою.
- 4) Кубельце — гніздечко.
- 5) Ряска — дрібненька водна рослина на застояній воді.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” СКЛАЛИ:

Новачка-самітниця Віра Янович заколядувала враз із своєю мамою цього Різдва 24 долари на фонд „Готуйсь”.

Бабуся Марія Юркевич теж ніколи не забуває про наш журнал. Недавно прислала вона на наш фонд 2 долари.

Новак-самітник Юрчик Довбенко передплатив „Готуйсь” на

один рік для новака в Німеччині, а рій „Зайчики” з Кентону заощадив \$ 3.00 на передплату „Готуйсь” для Української Школи в Австрії.

„Готуйсь” дуже щиро дякує за всі пожертви. Тішать його не лиш гроші, що йому дуже потрібні, але й те, що про нього не забувають!

Братчик Ірко

ІВАСЕВІ ТАБІР СНИТЬСЯ...

Івася у новаки
Прийняли „Ведмедики”.
В них він вже заяву склав,
Жовту хусточку дістав.

Зрадив хлопець росвому,
Що не виїздив ще з дому.
Їхати у табір має,
Та як там живуть, не знає.

Росвий, хлопчина жвавий,
Був у таборах бувалий,
Івасеві вчинив ласку,
Все сказав, неначе казку.

Тепер в кожну вже хвилину
Івась мріє безупину,
А лиш спати покладеться,
Цілу нічку табір сниться.

Мов живе, в сні виступає,
Що від росвого знає:
З табору, між новаками,
Він мандрує десь верхами!

Далі сниться йому ватра,
І що сплять вони у шатрах...
І ось... чує він наказ:
— Ти вставай! На стійку час!

Схопивсь з силою атома,
Протер очі, а він... дома!
Стало сумно, не дивниця...
Та ще мить — і сон здійсниться!

І ви, хлопці, пам'ятайте,
В табір всі разом збирайтесь!
Там, радійте вже від нині! —
Буде наче в Україні!

Дорога Мамо!

Ти мене доглядала, коли я була маленька,

Ти зі мною гуляла, коли я була трошки

більша.

Ти мене повела в церкву
і в українську школу
і до ювацтва —

коли я стала ще більша.

А я Тіде буду завжди любити,

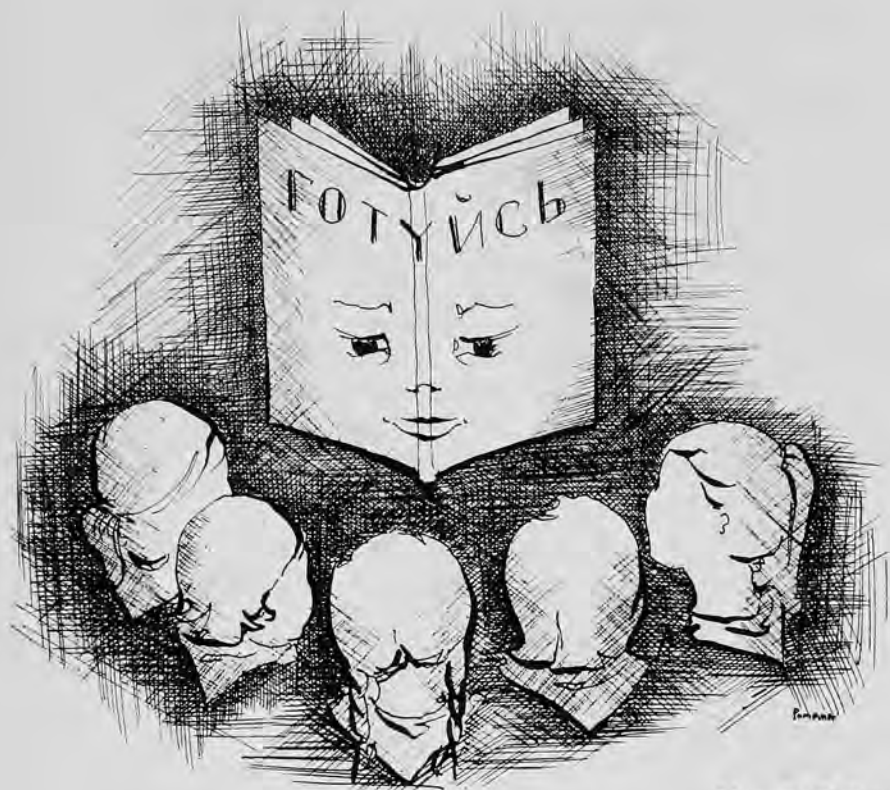

навіть, коли буду зівсім велика!

Твоя „Ластівочка“

Мал. Р. Баб'юк

Мал. Р. Баб'юк

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дороге моє Новацтво!

Так багато маю Вам сьогодні сказати! Бо в травні, в найкращому місяці року, так багато різних святкувань, що й не зчислити!

Цілий травень присвячений Матері Божій. Кожного вечора правляться по церквах молебни. Прикрашуємо ікони Матері Божої та світимо перед ними лампадки.

А разом із Небесною Ненькою — вшановуємо і наших добрих Мамів. Друга неділя місяця травня призначена на їх день. Тоді не лиш обдаровуємо наших Матерей квітами та іншими дарунками, але й цілий день виконуємо всю домашню роботу, щоб Мама відпочила хоч один день в році. Але мабуть найбільше зрадіє наша Мама, коли напишемо їй листа (без однієї навіть помилки!) з подякою за весь її труд та любов до нас, дітей.

А шостого травня припадає день святого Юрія. Ви певно знаєте, як то він убив лютого змія та визволив царівну. Тому всі лицарі-вояки, що борються зі злом, вважають Його своїм опікуном-патроном. А пластове новацтво — теж лицарі, хоч сьогодні ще невеликі. Тому святий Юрій і наш опікун. „Готуйсь” містить у цьому числі аж два Його образки. Один у словнику, а другий — ага! Не скажу! Найдіть самі!

Та коли згадуємо святого Юрія, мусимо згадати є одного маленького Юрчика. На прізвище називався він Шухевич. Згадаємо його тому, що носив ім'я нашого Патрона, а ще й тому, що він був такий сам малий хлопчина, як Ви, Новаки.

Бо в місяці травні згадуємо трьох славних українських борців за волю, що жили недавно. Ще наші батьки пам'ятають їх живих. Запам'ятайте їх імена:

Симон Петлюра

Євген Коновалець

Роман Шухевич

А малий Юрчик — це був син Романа Шухевича. Про Юрчика писав я Вам вже більше в числах за березень 1956 та 1958 року. Отже тепер хочу Вам тільки пригадати, що Юрчика схопили були большевики й хотіли, щоб він написав своєму татові, щоб той з ними погодився. Большевики мучили Юрчика, але Юрчик не написав, бо знав, що тато бореться за Україну і нізащо в світі не перестане боротися. Большевики вивезли Юрчика в холодний Сибір, але він таки не перестав вірити, що одного дня Україна переможе.

А подумайте, чи й Ви могли б такі бути? Добре подумайте!

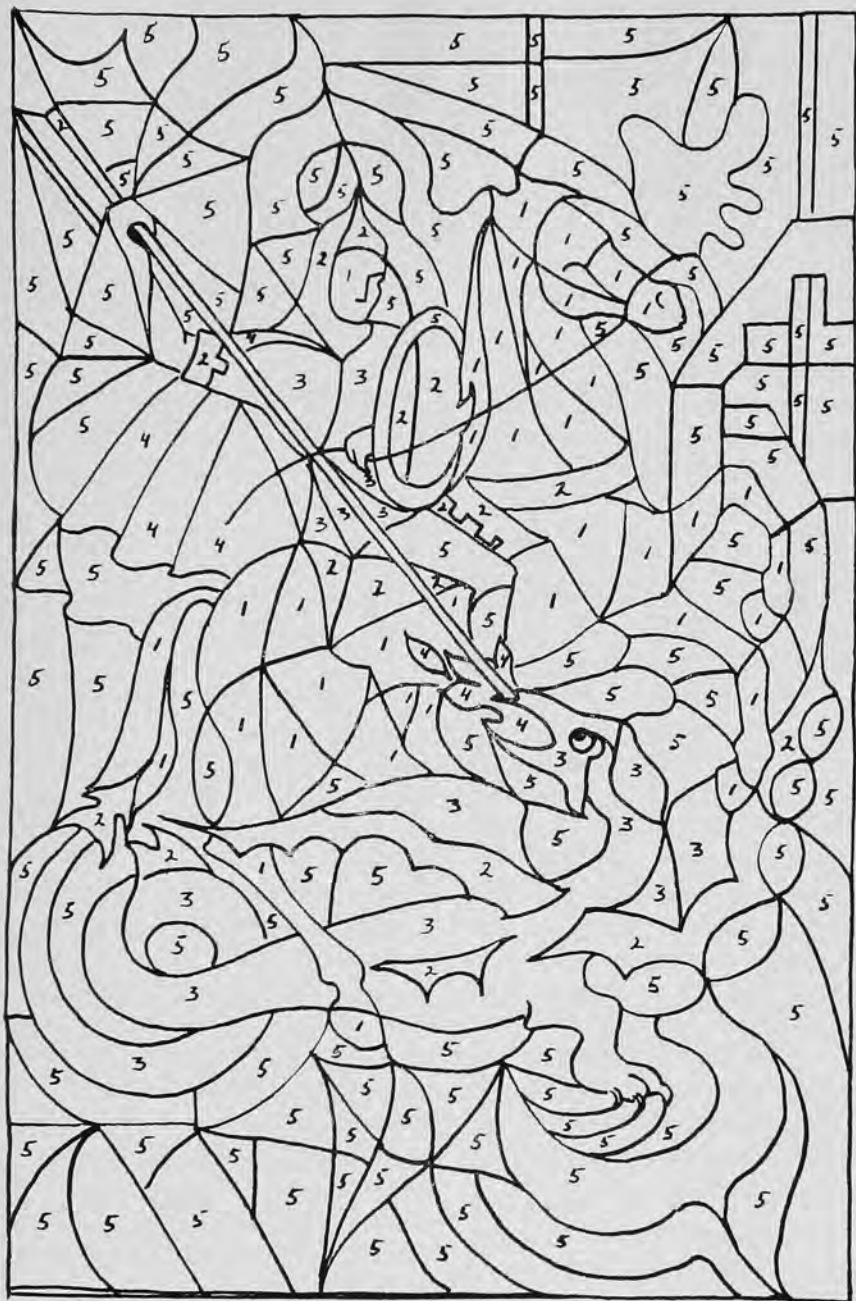
І дасьте мені відповідь у червні. Бо тоді я знов прийду до Вас та вирушимо разом у літні табори.

Ваш „Готуйсь”

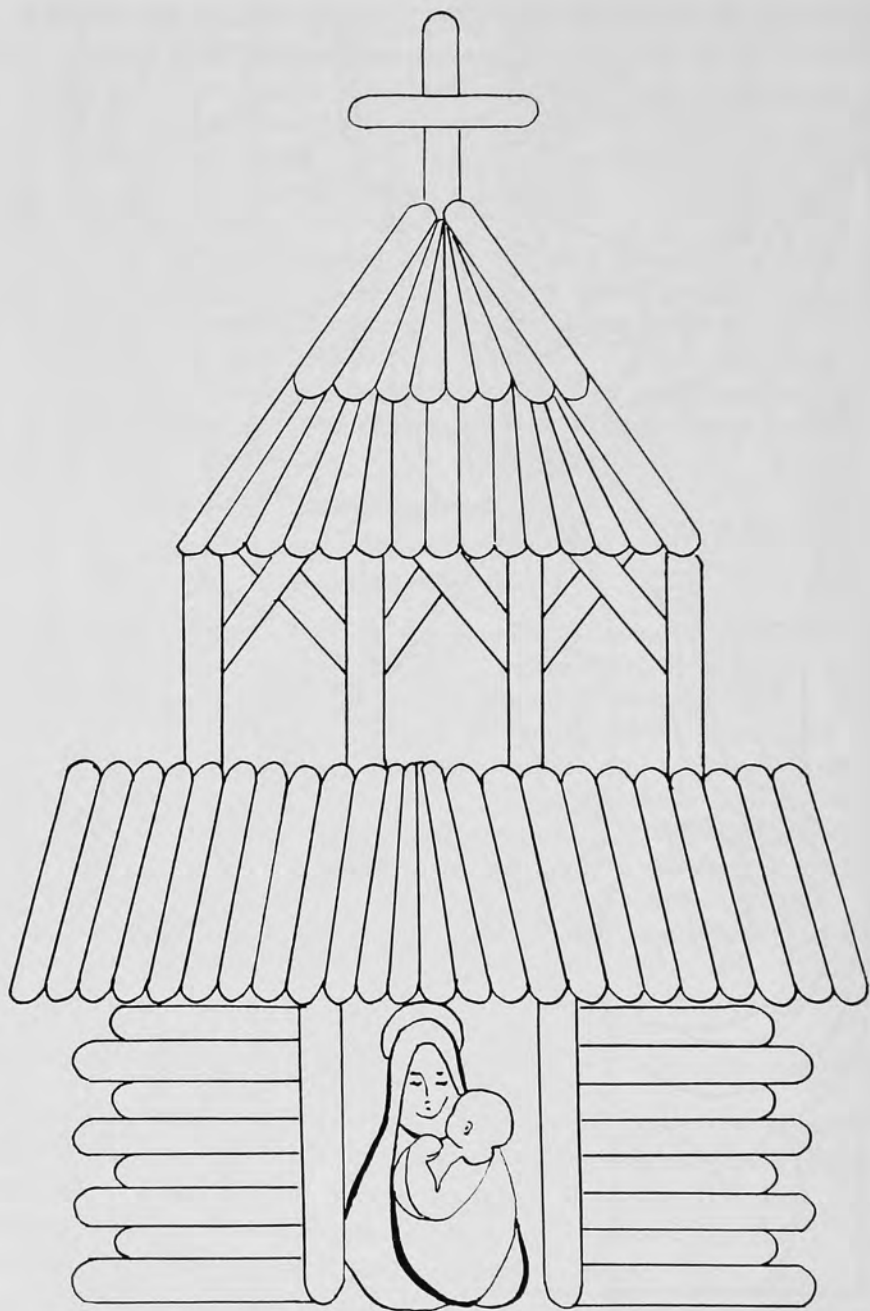

Що таке намальоване на цьому образку — не так легко сказати. Буде видно аж тоді, коли позамальовуєте поодинокі поля різнобарвними олівцями. Щоб знати, як треба малювати, кожне поле позначене відповідним числом. І так, поля, зазначені числом 1 треба залишити незамальовані, ч. 2 — жовтою барвою, ч. 3 — зеленою, ч. 4 — червоною, ч. 5 — брунатною. А коли вже пізнаєте, хто це на образку, певно зумієте багато дечого сказати про цю подію!

Мал. І. Савойка

Мал. Р. Баб'юк

КАПЛИЧКА МАТЕРІ БОЖОЇ

У травні, місяці Пречистої Діви, прикрашуємо особливо гарно Ї ікони вдома та в наших домівках. Прикрашуємо квітами, вишивками, тощо. А тут сестричка Рома намалювала зразок такої „каплички”, в якій „дверях” вмістимо образочок Божої Матері, такий сам, як маємо в наших молитовниках. Цю капличку будуємо з тоненьких дощочок, що їх можемо дістати в кожній аптиці. Служать вони до придержування язика, коли пан доктор оглядає хворе горло. А ми вжиємо їх замість справжніх, великих дощок, що з них будуть справжні великі церкви в Україні. Як же будувати?

Отже в першу чергу треба взяти картон, намалювати на ньому цілу капличку та вирізати великими ножицями. Тоді беремо наші дощечки та наклеюємо їх на цю форму так, як показано на образку. Щоб дощечки добре трималися, треба клеїти каруком або „цементом”, що найкраще держить.

Готову капличку вішаємо найрадше навкоси в кутку кімнати, на видному місці. Це місце називалося в українських хатах „покуття”. Там вішали всі святі образи, а під ними стояв стіл та лави і там приймали гостей. Хоч сьогодні хати виглядають інакше, як колись у давнину, але й сьогодні можемо собі влаштувати таке „покуття” з образом-капличкою Пречистої.

„Готуйсь” дуже щиро дякує за Великодні привіти:

Новачкам „Незабудькам” із Блек Рак, Америка: Ірці Сенів, Галі Пуц, Ані Пуц, Наді Басараб та Сестричці Аруні Ворачок; Новацтву із Бостону, Америка: Рій „Левенята” — росвий Євген Музика, Стахо Кавчак, Василь Трухан, Ярема Майкут; Рій „Лисики” — Мельник, Степан Рогач, Михась Франко, Юрчик Берегулька, Орест Ганчар та Сестричка Христина Берегулька; Новачкам „Зайчикам” із Кентону, Америка; Новачкам „Працьовитим Звіряткам” із Клівленду, Америка, Новакам „Ведмедикам” із Амстердаму, Америка та новачці Сяні, юначці Ані і майбутньому новакові Андрійкові Мостовичам із Люівіл, Америка.

В Україні був звичай поздоровляти друзів великодніми привітами так само, як і різдвяними. Тому то великодні привіти особливо милі для „Готуйсь”!

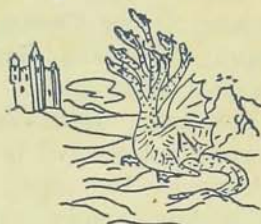
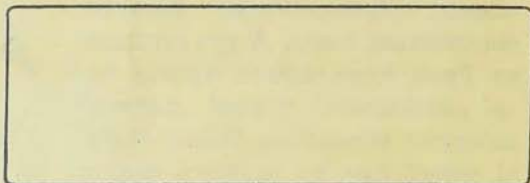
* * *

До Редакції „Готуйсь” прийшли також дуже гарні листи новачок: Вірці Янович, Катрусі Стасюк та Христі Новаківської. Їх помістимо у червневому числі.

From:

„PLAST”, Inc.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

Святий Юрій, Патрон Пласту —
St. George, Patron of „Plast”
der Heilige Georg, Schutzpatron
der Ukrainischen Pfadfinder

Змій —
dragon
der Drache

Щит —
shield
das Schield

Меч —
sword
das Schwert

Остроги —
spurs
die Sporen

Спис —
spear
die Lanze

Подала С. Луцька

Мал. К. Клюфас